

NIEUWE HORIZON

NIEUWE HORIZON

TAIS TENG VANESSA GERRITS

VIVIAN VAN LEEUWEN ANTONI DOL JONI VOORTER

ILSE VAN DER HOUT CASSANDRA STERLING

Nieuwe horizon
is een uitgave van
Dutch Venture Publishing

Copyright © 2021 Dutch Venture Publishing
Auteurs: Tais Teng, Vanessa Gerrits, Vivian van Leeuwen,
Antoni Dol, Joni Voortter, Ilse van der Hout, Cassandra Sterling

Omslagontwerp: Jen Minkman
Tekstredactie: Lysander Mazee
Illustraties: Bibi van Leeuwen

Voor het eerst verschenen in november 2021
ISBN 978-94-92585-93-6
NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

In Mulans voetsporen - Tais Teng	7
15 Minuten - Vanessa Gerrits	27
Een zoektocht naar perfectie - Joni Voorter	87
De diamanten eeuw - Antoni Dol	129
Onder duizend holografische vissen - Ilse van der Hout	181
Uit de gratie - Vivian van Leeuwen	229
Voorbij het schild - Cassandra Sterling	285

IN MŪLANŠ VOETSPOREN

TAIS TENG

IN MULANS VOETSPOREN

Toen Mingze haar ogen opende, groeiden er palmbomen en schijfcactussen aan de andere kant van het raam. Palmbomen en cactussen, dat kon overal in de broeikaswereld zijn. Het vingerdikke glas had echter die speciale groene glans die Mingze vertelde dat het kogelvrij was en, in ieder geval voor een seconde of twee, laserproof.

Iemand probeert mij tenminste te beschermen.

Of wacht eens, in de verte verrees het wazige silhouet van een berg. Het was niet veel donkerder dan de hemel zelf, maar het had een afgevlakte top. Ongetwijfeld vulkanisch. Geen rookpluim natuurlijk, want alle opwellende lava zou prompt tot ijsskoude steen stollen, leeggezogen door warmtewisselaars. Het post-olietijdperk was te energiehongerig om de natuur haar gang te laten gaan.

‘Waar zitten we in hemelsnaam?’ vroeg ze aan haar lijfwacht. ‘Is die berg de Kilimanjaro? De Fujiyama?’

Sophija ging rechtop zitten en krabde met een glanzende klauw over haar neus. De strijdrobot was van Letse makelij, wat wel zo veilig was: geen Chinese factie bezat de kennis om haar AI-chip te hacken.

Mingze had als kleuter het Hello Kitty-model gekozen: Sophija droeg nog steeds de traditionele kattengestalte, met een strik op haar hoofd die elke dag een andere kleur aannam. Puur schattig. Tot ze haar tong uitrolde; een zes meter lange zweep die dwars door huid en bot sneed en rijkelijk ingesmeerd was met fluoride. Haar

klauwen konden bovendien diamant krassen en haar strijdkreet liet de trommelvliezen klappen van iedere onverlaat die zo dwaas was haar prinses lastig te vallen.

‘Het is de Erebus, prinses,’ zei Sophija. ‘Middenin Antarctica.’

‘Toen ik naar bed ging, zat ik...’

‘Ja, in Chengdu. Er kwam die nacht een aanslag. Een vrij succesvolle mag ik wel zeggen. Je bent dood.’

‘Ik snap het.’ Mingze hief haar handen op, inspecteerde haar vingertoppen, haar handpalmen. Ze leken beslist te glad, baby nieuw. Haar nagels waren bovendien intact, roze schelpjes. Niet afgeknaagd.

‘Ik ben een back-up? Een kloon van Mingze?’

‘Nou, nee, ze hebben je hersenen net gemist. Geen kloon dus. We repareerden je. We moesten echter wel een heel stel kloonorganen gebruiken.’

‘Mijn arme zusje.’

‘Ze zouden hoe dan ook haar herinneringen gewist hebben voor een arts je in haar hersens uploadde.’ Zij haalde haar schouders op. ‘Er zijn er nog steeds drie over van dezelfde leeftijd.’ Sophija trok een scan-kapje uit haar buidel. ‘Nu we hier toch zijn... Voorkomen is beter dan genezen, eh? Laten we meteen een nieuwe hersenscan maken, prinses.’

Mingze voelde hoogstens een lichte tinteling toen de scan-draden zich door hoofdhuid en schedel boorden, gevolgd door een vlaag mosterd-met-wasabismaak zodra ze zich op de juiste zenuwen aansloten.

Ze sloot haar ogen en er bloeide een mandala op in haar gezichtsveld. Het was het befaamde fenikssymbool van de Xi-dynastie, omlijst door een lauwerkrans van optische kabels.

‘Geheugenscan begonnen,’ knipperde een tekst in basis-Chinees. ‘7%, 63%, VOLTOOID.’

‘Cellulaire scan begonnen. 55%, 70%, VOLTOOID.’

‘Proprioceptief lichaamsbeeld. VOLTOOID.’

‘Uploaden van totaal-scan naar afgeschermd server. VOLTOOID.’

‘Reichhart Tief-scan™ bedankt u voor het gebruik van dit programma. Tot de volgende keer!’

Mingze opende haar ogen. ‘Ik ben veel te kalm. Je spoot me iets kalmerends in!’

Sophija vouwde het scan-kapje zorgvuldig op en stopte het terug in haar buidel.

‘Ik had je ontspannen nodig voor de scan. Ontspannen en klaarwakker. Het herbouwen van je lichaam was pas een kwartier klaar voordat je ontwaakte. Je kunt een slapende persoon onmogelijk scannen. Je droomde als een gek, afgrondsdiep in je REM. Ik zag je ogen rollen onder de oogleden. Een kloon ontwaakt knotsknettergek uit zo’n upload. Je nachtmerries zouden onuitwisbaar in haar brein doorlopen.’

Mingze vouwde haar armen over elkaar en stak haar kin in de lucht. Ze had een akelig leeg gevoel in haar buik, alsof ze in vrije val was en iedere seconde de grond kon raken. Vermorzelend hard.

‘Mijn scan is veiliggesteld. Je kunt me de waarheid nu wel vertellen.’

‘Tja, misschien kan ik je beter geen prinses meer noemen? Wat denk je van *keizerin*?’

Haar onbestemde vrees werd een ijskoude zekerheid.

‘Ik was niet het enige slachtoffer. Mijn vader en moeder. Mijn broer. Allebei mijn zusjes...’

‘Een ruimtelaser raakte het paleis en een AI-virus verslond alle back-ups.’ Sophija spreidde haar klauwen in een gebaar van onmacht. ‘Hun klonen waren nog intact, maar wat was het nut?’

Hun hersens zouden onbeschreven zijn als van een pasgeborene. Een brabbelende baby kan het keizerrijk onmogelijk besturen.'

'Hoe lang is dat geleden? Wanneer gebeurde het?'

'Drie maanden terug. We hebben hier nu niet bepaald de beste faciliteiten. Geen vleesprinters. We moesten je hele huid in een tank laten groeien.'

'Ik snap het. Je noemde me keizerin. De keizerin van wat precies?'

'Ze vechten nog steeds in de straten en ons arme rijk kan intussen prat gaan op niet minder dan negen keizers. Eén keizer is zelfs wit. Een bleke geest uit Letland.'

'Terwijl ik maar een vrouw ben. Nog minderjarig ook. Alle succesvolle keizerinnen uit de geschiedenis waren oud en wijs, sluw en scherp als gifdolken.'

'Het zou een allemachtig dom idee zijn om de wereld nu al te vertellen dat een legitieme erfgename van het huis Xi de aanslag overleefde. De ruimtelasers draaien nog steeds baantjes om de aarde, alert als haviken.'

'Een fladdermot in een vlammenwerper maakt een betere kans.'

'Ik kan je leven redden,' zei Sophija. 'Je troon? Dat is twijfelachtig.'

Mingze spreidde haar handen.' Wat moet er van mij worden? Ik sta alleen.' Ze voelde tranen in haar ooghoeken prikken. Ze vocht er niet langer tegen en liet ze vrijelijk over haar wangen stromen. 'Ik ben *alles kwijt*.'

'Je bent nog steeds een Xi! Zo gezond en intelligent als genetische manipulatie een mens maar kan maken. Geen bacil of virus kan je deren. Je leeft minstens anderhalve eeuw. Dat is twee keer zo lang als waar een arbeider op kan hopen.'

'Ik ben ook maar een meisje van vijftien!'

'Dat komt vanzelf wel goed. Maar een vrouw zijn in tijden van nood is inderdaad geen slim idee. Ja. Je kunt je het beste als jongen

vermommen.'

Mingze trok haar schouders naar achteren, veegde die kinderachtige tranen weg. 'Noem dan maar Mulan! Hier ben ik, klaar om het rijk te redden!'

'Dat klinkt een stuk beter. En een jongen zijn heeft meer voordelen. Soldaten zullen echt geen vijftienjarige keizerin volgen, maar een keizer is een ander geval.' Zij inspecteerde Mingze van top tot teen. 'Je kunt je broer zijn. Hij had altijd zo'n fijnbesneden dichtersgezicht en was nog steeds baardloos toen hij stierf. Ja, Chen worden, dat zou kunnen werken. Maar dat is pas voor later. Xi Chen: die naam zou nu een dozijn alarmbellen doen rinkelen. Valse keizers haten niets zo fel als een rivaal met de juiste afkomst.'

'Mijn naam wordt Ping, dan. Als ik een jongen ben.'

'Ping? Ah, ik vat het. De valse naam waaronder Mulan zich aanmeldde bij het keizerlijke leger. Een prima keuze. Veel moeders noemen hun zoontje nog steeds Ping.'

Mingze sloot haar ogen een moment, fluisterde de naam. 'Ping. Ping uit Wuhan.' Het klonk op de een of andere manier volkomen juist. 'Zijn er nog legereenheden over, Sophija? Die trouw aan de echte keizer zijn, bedoel ik?'

'Ik kan contact met ze opnemen. Vooral met admiraal Chao. Hij verliet China in allerijl en ankerde de vloot in de Sargassozee. Maar nu nog niet. Laten we wachten tot de straathonden elkaar verslonden hebben. Tot er nog maar één valse keizer over is.'

Mingze knikte. Ze kende haar Sun Tzu.

Toen Mingze uit de zeppelin stapte, was ze niet bepaald in lompen gehuld, maar haar kleren zagen er wel behoorlijk boers uit: zelfreinigende zijde en een gewatteerde jas met tientallen zakken, walvisleren laarzen.

Mingze's haar was kort geknipt, de vingerkootjes-lengte van een rekrut, en de jas liet haar schouders breder lijken, maakte haar tengere lichaam voller. Als een telg van de Xi dynastie hadden haar botten de treksterkte van titanium en waren haar spieren opgevoerd tot chimpansee-kracht. Als iemand een tenger jochie een gewicht van vijftig kilo met één hand zag optillen, kon ze haar incognito wel vergeten.

In de verte rezen de wolkenkrabbers van Wuhan op: de antieke Groenlandtoren werd overschaduwd door latere constructies die ver voorbij die povere mijl hoogte reikten.

Het was verrassend kil hier, een herfstkou die een genot was na de benauwde warmte van de Zuidpool. De hemel welfde zich grijs boven haar, met de zon een rode bol. De hoog boven de stad zwevende koepel moest inderdaad werken: ze reflecteerde het meeste zonlicht en pompte de restwarmte van de fabrieken de stad uit.

Mingze telde niet minder dan twee dozijn rookpluimen boven de daken. De gevechten moesten nog in volle gang zijn.

'We nemen een hotel in de Letse wijk,' verklaarde Sophija. 'Het is daar nog steeds rustig. Niemand durft *hun* kruidenierswinkels en casino's te plunderen.'

Het Groothertogdom Letland had het leeuwendeel van Rusland en heel Europa opgeslokt. Op dit ogenblik, met China in chaos, was Letland waarschijnlijk de enige overgebleven supermacht.

De Letten schreden met opgeheven kin door de straten, zag Mingze, trots als Kozakken. De meisjes droegen hun haar in één lange, dikke vlecht. Hun kettingen van gouden munten rinkelden bij elke stap van hun hooggehakte laarzen. Een bandelier met werpmessen completeerde hun outfit. Ze leken eindeloos wereldwijd in Mingze's ogen: amazones, Jeanne d'Arcs en geboren Mulans.

‘Zie je de jongens?’ fluisterde Sophija vanaf haar schouder. ‘Hoe hun ogen elk meisje volgen, maar hun blik nooit durven te ontmoeten? Vrouwen zijn hier het sterke geslacht.’

En ja, de straat zinderde van de seksuele spanning, met de kolkende feromonen van lust en hunkering.

‘Als een jongen een meisje het hof wil maken, laat hij een set messen op haar drempel achter. Ze kunnen maar beter van de allerbeste kwaliteit zijn, want zijn leven hangt ervan af.’

Te middernacht stelt hij zich bij haar huis op en gaat met zijn rug tegen de moerbeiboom in het perk staan.

Ze opent haar deur pas bij de eerste zonnestraal en stopt op twintig pas afstand van de boom.

De jongen heeft zijn benen gespreid, zijn armen opgeheven en een cirkel gemaakt met zijn duimen en wijsvingers.

Ze neemt het eerste mes bij punt en vraagt: ‘Hou je van me? Vertrouw je mij je leven toe?’

‘Dat doe ik met heel mijn hart en ziel!’ antwoordt hij. Of niet, als zijn durf verdampt.

Pas als ze hem driemaal heeft uitgedaagd, werpt ze haar eerste mes. Het smakt in het hout, net onder zijn geslacht. De tweede mikt op de cirkel tussen zijn vingers. Het derde en laatste mes schampt zijn hoofdhuid. Er dwarrelt een lok haar omlaag als ze juist heeft geworpen: deze messen zijn zo scherp dat ze tot aan het handvat in het hout zinken.

Als hij ineenkrimpt, spuugt ze aan zijn voeten, wrikt ze de messen uit de stam en beent ze nijdig weg. Hetzelfde gebeurt als een van haar messen de juiste plek heeft gemist en ze hem gedood of verwond heeft. Als hij de ware was geweest, had de godin haar hand wel beter geleid. ‘

‘Sommigen van hen dragen wel drie of vier bandeliers met werpmessen,’ zei Mingze.

‘Vrijen is altijd een serieuze zaak en vaak vind je de ware

inderdaad niet al bij de eerste worp.’

‘Stop hier maar,’ zei Sophija halverwege de hoofdstraat. ‘Dit lijkt me een geschikte plaats. Je hebt je verhaal helder in je hoofd?’

‘Overtuigend liegen tegen achterdochtige onderdanen was een van de eerste dingen die mijn gouvernante mij leerde.’

Boven de deur van de herberg prijkte de aloude ster en sikkel. Toen ze Rusland innamen, hadden de Letten zich dat symbool toegeëigend, een beetje zoals een Vikinghoofdman het schild van zijn verslagen vijand aan de muur van zijn feestzaal zou ophangen.

De hospita nam de gouden yuans van Mingze aan, beet erin om te testen of het goudgehalte wel klopte.

‘Ik noteer hier,’ zei ze, ‘Ping zonder achternaam, drie weken huur, met ‘s ochtends een ontbijt.’ Ze keek Sophija aan. ‘Je hebt iets vagelijk bekends. Ben jij een van ons?’

Sophija maakte een buiging. ‘Ik ben van Letse makelij, mevrouw. Een huisdier voor kinderen.’

‘Hah!’ snoof de vrouw. ‘Huisdier. Ik zat in het leger, weet je. In Australië. Toen we die verwaande Maori’s terugduwden naar hun eilanden. Ik herken een *killer bot* als ik er een zie.’ Ze lachte. ‘Doet er ook niet toe. Een jongen heeft een beschermer nodig. Ze zijn nu eenmaal niet zo stoer als wij meisjes!’

‘Ik denk dat je de eerste horde wel succesvol hebt genomen,’ zei Sophija nadat Mingze op het bed was gaan zitten. ‘Ze gelooft dat je

een jongen bent.’

‘Ze heeft geen hoge pet op van jongens.’

‘Letse jongens hoeven alleen maar mooi te zijn. Je bent een schot in de roos. Mooi *en* anders. Je zult de meisjes van je af moeten slaan. Ze trekken allemaal aan je hand om je voor hun bruiloftsboom te zetten.’

Die avond keek ze voor zeker de twintigste keer op haar rolscherm naar haar favoriete film. Deze versie van Mulan was oud, zo stokoud dat het niet eens interactief was en plat bleef als een schildering op zijde. De video stamde uit de legendarische landen van Amerika. Tegenwoordig hadden de meeste burgers daar ordentelijk Aziatische ogen en bedekten rijstvelden het binnenland, maar lang geleden waren de meeste bewoners bleke geesten geweest, met bolle puilogen. In feite even slecht en doortrapt als Letlanders.

Ze dronk het verhaal in als hete honingwijn op een winterdag, voelde het gloeiend door haar aderen stromen. Het was alsof Mulan zelf in haar hoofd sprak. *Red het Keizerrijk! Straf de barbaren die je ouders, je broers en zussen als motten verzengden! Het maakt niet uit of het de Letten zijn of een of andere keizerlijke klik.* De geest van Mulan daalde in haar neer en de heldin trok Mingze's lichaam als een handschoen aan. *Ik kan haar ziel aftappen. Mulan zelf worden.*

Mulan/Mingze hulde zich in de wapenrusting van haar vader, spande zijn boog op tot de pees zong als de snaar van een *guqin* en trok ten strijde. Als de knaap Ping leerde ze de edele oorlogskunst, duelleerde ze persoonlijk met de koning van de Hunnen.

Mulan moest echter constant angstig over haar schouders blijven kijken: een vrouw die zich als man voordeed, verdiende de doodstraf.

O, Mingze wist best dat het oorspronkelijke verhaal anders liep.

Toen de kameraden van die Mulan ontdekten dat ze een vrouw was, waren ze juist opgetogen. En de eerste Mulan trouwde met de man die haar ouders voor haar hadden uitgekozen en zette zich zonder te klagen achter het weefgetouw, zonder de zwiep van een bloedig zwaard of de donder van de krijgstrommels ooit te missen.

Toen Mingze de volgende ochtend ontwaakte bleef die zekerheid, die Mulan-onverzettelijkheid. Ze was Ping, sluipend langs de wachters van de Hunnenkoning, diep in vijandelijk gebied.

De lichten doofden na middernacht, zoals in alle Chinese steden. De voetgangers namen hun eigen zonnecel-lantaarns mee of droegen een nachtbril.

Mingze en Sophija zaten op de veranda van de herberg, de bruiloftsboom een silhouet tegen de nachthemel. Ver boven hen trokken de geosynchrone satellieten een glinsterende band. Een ruimtfort zweefde over in de lage aardbaan: een vette stip met knipperende blauwe en oranje lichten.

Honderden geruchten deden de ronde over wie hun eigenaars waren. Evident *fake news* als Amerikanen in ballingschap tot verlichte monniken, geleid door een Tibetaanse bodhisattva. Hun lasers haalden elk ruimteschip neer dat ze dichter dan honderd mijl naderde en soms kozen ze doelwit op de Aarde zelf. Zoals het paleis van Mingze's familie.

Drie weken waren intussen verstreken en het aantal keizers nam sterk af. Ze werden intussen sneller vermoord dan er nieuwe pretendenten konden opstaan.

'Ik kreeg een bericht van de admiraal,' zei Sophija. 'Nu er nog maar twee keizers over zijn, kunnen we...'

Uit de duisternis klonk een gniffel en Mingze verstijfde, graaide naar een niet-bestaand pistool. Sophija had een pistool te riskant

gevonden: 'Ik ben wapen genoeg voor je. Wijs gewoon maar naar een schurk en hij valt dood op de grond.'

Elissa, de dochter van de herbergier, stapte de lichtkring van hun zonnelantaarn in. 'Je had het over de keizers, ja? Nog maar twee over en een van hen is van ons.' Ze zette haar handen op haar heupen, hief haar kin. 'Geloof me, morgen blijft alleen keizer Vasili over!'

'China zal nooit een valse keizer accepteren!' protesteerde Mingze. 'En zeker geen bleek spook!'

'Hoe zit het met Genghis Khan, Kublai? De Manchu-heersers?' Ze grinnikte. 'Meer hoef ik toch niet te zeggen, eh, Ping?'

In het lamplicht zag Elissa er beeldschoon uit: het zwaaien van haar lange, glanzende vlecht, haar fonkelende ogen. Ze bewoog zo soepel dat ze een sluipende kat reumatisch liet lijken. Het tinkelen van haar munt-snoeren vormde de perfecte soundtrack. Hier schreed een krijgsvrouw aan die geen steels gesluip nodig had en zich luid en duidelijk aankondigde.

Ze had alles waar Mingze zo naar hunkerde. Elissa moest bovendien meer dan een druppel Samibloed hebben, want haar ogen waren geen puilende knikkers zoals bij de meeste Letten.

Elissa plofte naast haar neer en raakte Mingze's kin aan. Mingze voelde haar lichaamswarmte als een heerlijk kachtelje in de kilte en ze geurde naar kokosolie en kampvuren. Daaronder, zo verleidelijk! rook Mingze haar zoute zweet.

'Nou nou, ben jij niet een knappe...'

Blijf gewoon zitten. Het zijn hier de meisjes die een flirt beginnen, de jongens die bedeesd met hun wimpers wapperen.

'Niets te zeggen?' Ze streek over Mingze's lippen en grinnikte toen Mingze haar hand wegduwde. 'Wees niet verlegen. Ik weet heus wel dat je het fijn vindt.'

En het probleem was dat Mingze dat ook heerlijk vond. Ze had gezoend en gekroeld met haar vriendinnen, haar hofdames. Ze was zelfs heel wat verder gegaan dan enkel kussen. Maar nooit eerder

met een jongen. De keizerlijke familie nam maagdelijk het huwelijk in gaan nogal serieus.

‘Wat ik mij afvroeg,’ zei Elissa en tuitte haar lippen. ‘Ben jij een van die jongens die enkel en alleen op andere jongens valt?’ Weer rommelde die zelfverzekerde grinnik. Alsof een leeuwin lachte. ‘Maar nee.’ Ze kneep in Mingze’s hand en stond toen weer op. ‘Wacht op me bij die boom daar, mijn hartenbrekende lief. Over drie dagen, ja? Ik weet dat je niet bijster goed bij kas zit. Je draagt boerenlaarzen en geen enkele oorbel of ring. Je kunt je waarschijnlijk geen goede werpmessen veroorloven, maar dat valt te verhelpen.’

Ze schreed weg als een tinkelende windvlaag.

‘Shit!’ zei Mingze. ‘Dit loopt helemaal uit de klauwen, Sophija.’ Ze zuchtte. ‘Misschien moeten we naar een andere stad verkassen?’

‘Dat is geen optie. De admiraal beloofde hier, op dit adres, contact met ons op te nemen. Om een boodschapper te sturen. Ik heb een eenmalige code gebruikt en kan hem niet meer bereiken.’

‘Ik zou haar aanzoek kunnen weigeren?’

‘We probeerden juist erbij te horen. Je hebt gezien hoe de andere jongens naar Elissa lonken. Ze is de koningin van de straat. Haar aanzoek afwijzen leidt zonder meer tot ongewenste aandacht. Gesmiespel op de straathoeken, steeds gegluur. Waarom wijst die Ping haar af? Heeft hij iets te verbergen?’

‘Ik heb haar zien trainen,’ zei Mingze. ‘Ze is allemachtig bedreven met de werpmessen. Alle acht recht in de roos.’

‘Ze zal je beslist geen oor afsnijden. En een verkering is hier een zaak van de lange duur. Nadat het laatste mes trillend in de bast staat, zal ze naar je toe dansen en je kussen. Een hartgrondige kus, recht op je lippen, maar verder nog niets. Daarna volgt een pauze van een week, waarin jullie allebei moeten doen alsof jullie elkaar niet kennen. Dan een tweede kus, en pas dan stelt ze je aan haar familie voor. Haar hele familie: van ooms en tantes tot giechelende vijfdegraads neven en jaloerse nichtjes. Ze hier in Wuhan allemaal

bij elkaar krijgen kost minstens twee weken. De Letlanders zitten over half Azië verspreid.’

‘Zo te horen weet je er evenveel van af als een koppelaarster. En vervolgens?’

‘De huwelijksnacht natuurlijk! En ik durf niet te voorspellen of ze teleurgesteld of opgetogen zal zijn als ze je broek omlaag trekt. Ik zie hier de hele tijd meisjes hand in hand lopen en als ze elkaar kussen, lijkt dat met oprecht genoegen.’

Toen Mingze de volgende dag naar het badhuis wandelde, stopte een vreemd meisje recht voor haar, die haar van top tot teen inspecteerde en vervolgens knikte. ‘Elissa heeft gelijk. Je bent de vetste baars in het net. Echt de mooiste jongen van de stad.’

‘Eh, ja?’ zei Mingze die absoluut geen idee had wat ze met zulke praat aan moest.

‘Elissa, ze zei dat ik je dit moest geven.’ Het meisje duwde een pakje in Mingze’s handen. ‘Houd ze veilig in de schedes, ja? Ze zijn zo scherp, voor je het weet liggen je vingers op de keukenvloer. Daar is Elissa vast niet blij mee.’ Ze draaide zich om en beende weg.

‘Een absoluut heerlijke set messen,’ juichte Sophija. Ze had de bundel uitgerold en de messen lagen nu glinsterend in het zonlicht, elk in zijn eigen diamanten schede. ‘Zie je dat symbool daar? De gebroken cirkel? Dat betekent dat ze gesmeed zijn uit authentieke asteroïde-erts. IJzer, nikkel en platina. ‘ Ze rolde de bandelier weer op. ‘Zo’n set is een dozijn racekamelen waard, of een retourticket naar de maan.’

‘Haar moeder zag er niet bepaald rijk uit. Ook al draagt Elissa

altijd mooie kleren. ‘

‘O, die heeft ze waarschijnlijk gestolen.’

‘Wat moet ik met de messen doen?’

‘Leg ze op haar welkomstmat. Dat is de traditie. De messen en een takje appelbloesem. Elk bloemenstalletje heeft appelbloesems in voorraad.’

‘Je hebt een bezoeker.’ kondigde Sophija aan. ‘De boodschapper van admiraal Chao.’

De man sprong overeind toen ze de kamer binnenkwam en boog. Hij boog allemachtig diep.

‘Keizer Chen.’ In zijn stem klonk een vreemde mengeling van hoop en eerbied door.

‘Nog niet,’ zei Mingze, ‘maar met jullie hulp zullen we het Rijk en het Hemelse Evenwicht herstellen.’ Ze had haar stembanden afgesteld en ze klonk nu als een tienerjongen. Alleen de geringste geschraap dat erop wees dat hij de baard nog in de keel had.

Ze werd zich bewust van zijn kritische blik: zijn pupillen vervormden toen hij inzoomde met de bionische lenzen waarmee elke soldaat uitgerust was. Ongetwijfeld was hij op zoek naar de microscopisch dunne lijntjes die het gebruik van een gezichtsmasker verrieden.

‘Prins Chen dan,’ zei hij ten slotte en Mingze ontspande zich: hij had enkel natuurlijke huid gevonden. Bovendien kende niemand de ware gezichten van de keizerlijke familie: een implantaat zorgde dat elke foto of opname subtiel vervormd werd. ‘De admiraal staat klaar in afwachting van uw bevelen, prins. Honderd slagschepen, tien squadrons van onderzeeërs en genoeg drones om de hemel te verduisteren. ‘

‘Ik zocht het Whispernet af,’ zei Sophija. ‘Er is nu nog maar één

keizer over. Die ellendige Vasili!

‘Een harde noot om te kraken’, gaf de bezoeker toe. ‘Zoveel lijfwachten, een dozijn alerte AI’s.’ Hij glimlachte. ‘Maar we hebben ook AI’s. Het allerbeste! Gestolen van de Letten zelf en opnieuw geprogrammeerd om de rechtmatige keizer te volgen.’ Hij streelde zijn sik. ‘Vannacht slaan we toe. Vasili’s dood zal het best mogelijke startschot zijn. Het zal de rebellen overal vertellen dat de tijd van valse keizers voorbij is! Dat de patriotten terugkeren om de troon te heroveren en het huis Xi te herstellen.’

Ze keek hem vanaf de veranda na. Twee, drie treden later schakelde zijn kameleonmantel zich in en versmolt de gezant met de muur. Niemand had hem zien aankomen of vertrekken.

Ik zal het mijlhoge paleis herbouwen. Ja, gentherapie zet het Y-chromosoom in elke cel aan en ik word werkelijk keizer Chen. Ik stuur de scherprechters uit over het hele land en laat de hoofden van al mijn vijanden rollen!

Plotseling klonk dat niet meer als een begeerlijke toekomst. Meer als een stomvervelende klus.

Deze straat hier, alles was zoveel echter dan in de Verboden Stad, zoveel levendiger. Neem de hemel met een zwerm flamingo’s, elke vogel een piepklein roze kruis. De vergulde klokkentoren van de kerk schalde en speelde een hymne die ze misschien in de loop van de tijd gedachteloos kon meezingen. De zware geur van de tien meter hoge moerbeibomen voor de huizen dreef naar binnen. En elke boom was een bruiloftsboom.

‘Wat sta je daar te dromen?’ vroeg Elissa van vlak achter haar. ‘Over ons, hoop ik?’ Ze raakte Mingze’s schouder aan in het passeren en wierp haar een kushandje toe vanaf de andere kant van de straat. Haar glimlach was oogverblindend.

Plots keek Mingze uit naar de messentest. Flitsende lemmeten, waarbij elke bons in de bast de omtrek van haar lichaam uittekende, haar *echt* maakte. En direct daarop de eerste kus.

Ik kan zijn wie Elissa maar wil. Als ze me als meisje niet mag, kan ik de jongen worden die ze zich voorstelde. Ik ben bereid om in keizer Chen te veranderen. Waarom dan niet in de jongen Ping?

‘Hoorde je al iets van onze admiraal?’ vroeg Mingze de volgende dag.

‘Vasili’s dood zou het startschot geven, zei de gezant. Volgens het Whispernet is de usurpator nog springlevend. Groot-Patagonië noemde hem *de Chinese keizer* en *Geliefde van de Hemel*. En je weet hoeveel volbloed Han-Chinezen daar wonen.’

Mingze voelde een flits van woede. ‘Hoe durven ze! Hij is een vreemdeling. Een bleek spook zonder een druppel Han-bloed!’

‘Rustig. Een lichte vertraging hoogstens. Ongetwijfeld sluipen de huurmoordenaars van de admiraal al op hem af. Onzichtbare drones niet groter dan muggen, met blazen vol cobragif. AI’s popelend om zijn hersens tot ruis te maken met dodelijke memes.’

‘Laten we het hopen.’ Ze zuchtte. ‘De bruiloftsboom. Elissa verwacht me daar morgenochtend.’

‘Vanwaar die grijns? Nou ja, je kunt het inderdaad als een compliment zien...’

Ze spreidde haar handen. ‘Een gloednieuwe keizer heeft een goed verhaal nodig. Iets mythisch. Een beeldschone vrouw die verliefd op hem werd, terwijl hij in ballingschap was. Een beter verhaal valt amper te verzinnen.’

Het eerste ochtendlicht: mist die door de straten deinde, met de

bruiloftsbomen zwiigende schildwachten voor elk huis.

Mingze liep langs Elissa die aan het eind van het trapje stond te wachten, de bandelier met werpmessen als een glinsterend ornament over haar schouder. Ze hield het eerste mes al klaar, de punt tussen duim en wijsvinger. Sophija zat op Elissa's schouder, haar kopje tegen een wang geleund.

Vreemd, normaal heeft ze niets op met vreemden en mag ik haar zelfs niet aaien. Maar dit is natuurlijk een speciale gelegenheid.

'Ben je er klaar voor?' vroeg Elissa. 'Ben je klaar voor de liefde? Voor een leven vol liefde?'

'Helemaal!' antwoordde Mingze. En dat was ze, alle gedachten aan herbouwde paleizen en gruwelijke wraak verdampt als een sneeuwbal in een vlammenwerper. Ze begreep Mulan nu helemaal. Waarom de beste krijger van het Keizerlijke leger bereid was geweest om met de buurjongen te trouwen en haar boog en zwaard aan de wilgen te hangen. Om haar harnas voor een weefgetouw te verruilen.

Ze slenterde naar de boom, spreidde haar benen, en maakte een O met haar vingers.

'Ik zal je laten zien hoeveel ik van je houd,' zei Elissa.

Het eerste mes was een streep van zilver en boorde zich precies in het centrum van Mingze's vingercirkel.

Ze pakte het tweede mes op en zei: 'Een jongen genaamd Ping. Wat heeft een meisje nog meer voor aanwijzingen nodig? En elk stuk oorlogstechniek dat we verkopen, heeft een achterdeurtje. Je kat heeft ons alles verteld.'

En omdat Elissa's stem zo'n liefdevol, vrolijk zingend liedje was, duurde het even voordat haar woorden tot Mingze doordrongen.

Het tweede mes schampte haar been, nagelde de pijp van haar wijde broek aan de stam. Mingze probeerde zich los te scheuren, strekte haar handen naar haar minnares. 'Wacht! Ik...'

'Keizer Vasili zendt je zijn groeten.'

Het derde mes doorboorde Mingze's brein.

15 MINUTEN

VANESSA GERRITS

REC

02:53:01

'In the future, everyone will be famous for 15 minutes.'

- Andy Warhol

'And we'll broadcast it.'

- Astra Productions

8:00:00

16 UUR TOT DE STER VAN DE DAG-SHOW

Wanneer ik ontwaak, staart een gigantisch oog me aan.
Nee, geen oog. Een camera. Een lens. Een...

‘Goedemorgen, Vlasta Millia’, tsjirpt Floticam 1. ‘Welkom bij de interessantste dag van je leven!’

Van schrik schiet ik rechtop, met mijn lichaam in een hoek van negentig graden. De grootste zwevende camerabal deinst soepel achteruit in respons op mijn beweging, terwijl vier andere toestellen rond mijn hoofd zoeven om mijn reactie te filmen. Nanocams.

Wow. Dus dan is dit echt...

‘Eh, goeiemorgen?’

Ik slik, wensend voor een flacon water.

‘Goedemorgen, Vlasta Millia’, herhaalt Floticam 1 vrolijk. De lenst zoomt op me in.

Wist ik dat deze dag ooit zou kunnen komen? Ja, natuurlijk. Had ik verwacht dat die dag vandáág zou zijn? Absoluut niet.

Mijn leven is hartstikke normaal. Behalve dat ene dingetje van gisteren, misschien... Maar dat heeft hier vast niets mee te maken. Ik had gewoon al een paar dagen last van een jeukerige uitslag op mijn handen. Eerst was het ongemak een vijfje geweest, makkelijk genoeg te negeren. Toen een zeven. Inmiddels neigde het naar négen.

Ik kon er niet van slapen, kon me niet concentreren op school. De afgelopen anderhalve week was hels met hoofdletter H geweest

en de lelijke verbanden die ik om mijn handen droeg lieten me eruitzien alsof ik figureerde in een antieke mummyflix. Zo eentje van toen de WallComs zwart-wit waren.

Gisterenavond was ik eindelijk naar het gloeiende schermpje geslopen.

‘DiaDoc’, fluisterde ik tegen het AI-systeem in de muur, om niemand wakker te maken. ‘Diagnosticeer: huiduitslag. Symptoom: jeuk.’

Ik leverde de input zoals ik dat al duizend maal eerder had gedaan. Nog voor de interne AI kon antwoorden, besefte ik dat ik een cruciale stap had geskipt. Snel gaf ik het verbale bevel.

‘DiaDoc: activeer privacymodus. Retroactief.’

Piep, klonk er uit de muur.

‘Privacymodus geactiveerd.’

Op deze manier zouden mijn ouders geen melding krijgen van het onderzoek. Nu ik zestien ben, heb ik sterrendank het recht op medische privacy verworven. Net op tijd, want mijn symptomen zijn niet lang na mijn verjaardag begonnen. Alsof ik allergisch ben aan volwassen worden.

Het begon met een gekriebel, alsof er mieren over mijn handen marcheerden. Daarna werd het eerder een gewriemel en vreesde ik dat er vleesetende wormen onder mijn huid krioelden. Nu is het een haast onuitstaanbare jeuk en heb ik mezelf tot bloedens toe gekrabd.

Sterrendank voor lange mouwen, waaronder ik de wondjes en verbanden kan verbergen wanneer ik op school ben. Dat mijn klasgenoten me voor mummypoot uitmaken, is het laatste waar ik op zit te wachten.

DiaDoc voerde een visuele scan uit via zijn ingebouwde camera. Vervolgens kwam er een kort, wendbaar scalpel uit de muur, waarmee de robot heel voorzichtig een staaltje van mijn huid nam. Een naald prikte me om een druppel bloed toe te voegen aan het

dossier.

De pijn daarvan was niets in vergelijking met de jeuk.

‘Diagnose onsuccesvol. Gelieve een MedPro te contacteren. Wenst u een afspraak te maken bij het dichtstbijzijnde MedCenter?’

Ja, dat moest dan maar. De ontkenningfase had nu lang genoeg geduurd.

‘Maak afspraak.’

‘Afspraak met MedPro Graaschvalm bevestigd. Toegevoegd aan agenda.’

Mijn kop in het zand steken was echt niet meer mogelijk toen ik tijdens het krabben een zwelling ontdekte tussen mijn knokkels. En toen nog één, en nog één...

Het leek alsof er iets uit mijn huid probeerde te komen. Iets hards en glimmends, als flexstaal.

In mijn slaapkamer had ik een keukenmes tegen de zere plek geduwd, tot het ding los kwam van mijn huid. Een draadje. Stevig maar buigzaam. Metaalachtig.

‘Wat in sterrennaam...’

Onder mijn bureaulamp had ik het bestudeerd. Vies en bloederig werk. Ergens fascineerde het me ook. Hoe was dit synthetische spul onder mijn huid terecht gekomen?

Huiverend had ik het draadje in een doosje gestopt. De MedPro zou me anders zien aankomen met zo’n wild verhaal, zonder tastbaar bewijs. Hij zou me zo zijn praktijk uit lachen!

Dat was dus gisteren. Vanochtend zou ik de railbus naar Tzansted nemen. Dat was vóór ik wist dat dit de interessantste dag van mijn leven is.

Kan ik er nu mee doorgaan, wetende dat de hele wereld zal meekijken?